

Scandinavien's Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstdaben, Øyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1854. Priis: 6 Øre pr. Expl.

Tale

af Øleste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet den 7de October 1854.

(Af Deseret News for 26de Octbr. 1854).

Vi vil optage den Gjenstand, hvorom Andre have talt og som mere umiddelbart vedkommer os, nemlig: Det vedvarende Emigrationsfond. Hvad er det? For hvilket Niemed blev det grundlagt? Hvilke er Eders Pligter med Hensyn til dette Fond, og i Henseende til Eders Medstabiner, Eders Brødre og Søstre og deres Familier, som er adspredte omkring iblandt hine ryggesløse, ugrundelige og vederstygglelige Herredommer?

Vi er allerede bleven underviste og lærte fra dette Sted af dem, som er syldte med den Helligaand, af dem, som er syldte med den Almægtiges Inspiration, idet de fremsatte Nødvendigheden og Vigtigheden af at tage i Betragtning de Helliges Stilling, som leve i Adspredelsen. Vi er let tilsvinlige til at forglemme de Ting, vi bør gjøre, endstundt de er sagt os i Tydelighed. Vi tænker i vores Hjertes: „Godt, vi vil gaae hen og gjøre som os er blevne sagt; det ser smukt ud og meget folgeværdigt; det synes at være den sande Lov med hvilken vi skal regeres, og naar vi forlader denne Conference, vil vi gjøre alle nød-

vendige Anstalter for at opfylde og føie os efter denne Lov, og lytte til de Raad og Formaninger, som er blevet givne.“ Men lige saa snart I gaaer ud af Tabernaklet og kommer udenfor Omraadet af Herrens Ejeneres Rost, indfinder Djævelen sig, og begynder at viske i Eders Øren og fortalte Eder at I skal være lidt mere selvkærlige, slgende: Sorg mere for Eder selv, for Eders Hustruer, for Eders Børn; de kan gaae hungrige — de kan mangle Høde og Huse og tilfusinde andre Ting, og med mindre I udstrækker Eders Hænder, og anvender Eders yderste Evner for at forsyne dem, kan de blive bragte i stor Nød; og atter, maastee der kan snart være nogle store Provæller ivente for de Hellige; der kan blive trænge Tider; det vilde være godt for Eder at tage dette en Smule i Betragtning og være beredt mod disse Trængster osv. Og saaledes begynder det gode Ord, som sagedes i Eders Hjerte ved den Helligaand, at tages bort, det ene Princip efter det andet, indtil Enhærlighed til sidst har fuldt Herredomme over Eders Foretagender, og den sidste Ting I tænker paa er, „at gjøre mod

Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder under de samme Omstændigheder."

Herren er iford med at samle sine Hellige; og vi er allerede samlede, en stor Hær af os, i dette Territorium; men lad mig sige Eder, dette er neppe en Begyndelse; mange Nationer er endnu til at blive samlede til Hærskærernes Herres Navn, til Sions Bjerg, hvor de kan blive lært i Herrens Veie og undervist til at vandre paa hans Stier og forstaae saude Regjeringsprinciper, og deres Pligter imod hverandre og imod den Gud, hvem de bekjender at dyrke og tjene. Ikke faa Nationer skal samles og drage op i den Hensigt.

Det Mærværende er juist en Lægning af Grundvolden; det er en lidet Kjærne, og nogle faa Tuislunder samler sig til den Aar efter Aar; men det Værk som nu er begyndt, vil vore og vedblive at vore, lig Stenen, som blev hæggen ud af Bjerget.

Før det Første er Stenen, som er tagen ud af Bjerget, meget mindre end Bjeraet, men endelig voxer den til den Størrelse, at den begynder at blive et stort Bjerg, der ikke sylder et lidet Territorium, men som Daniel sagde: „det blev et stort Bjerg og syldte hele Jordnen."

Nu vel da, de Hellige skal samles, og det ikke alene tuislunder, men ti Tuislunder, Suse af Tuislunder og Hundrede af Tuislunder skal samles ud fra Jordens Nationer. Hvorledes skal dette gaae for sig? Ved den levende Guds Ejendomme. Dette sagde Herren os førend en eneste Hellig var indsamlet. I en Åbning, given i Mærværelsen af 6 Aeldste i Septbr. 1830, siger Herren: „I er kaldede til at standbringe Judsamlingen af mine Udvalgte, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhørde ikke deres Hjertet; og Be-

falingen er udgaaet fra Faderen, at de skal samles til et Sted paa dette Lands Overflade."

Det er Besalingeren, som er udgaaet; den er forordnet i Himmelene og den vil komme til at ske. Som de Hellige allerede er begyndt at samles her til dette Territorium, saaledes vil det vedblive at fuldbyrdes indtil den sidste af Guds Udvælgte er indsamlet fra Jordens fire Hjørner.

Guds Ejendomme er de, som er kaldede at tilveiebringe dette Værk, siger Åbningerne. I Lydighed til denne Erklæring og til Fuldbyrdelse af denne Propheti arbeidede den Helligaand paa vor Præsidents Hjerte til at grundlægge et Fond — et vedvarende Emigrationsfond til Istandbringelsen af dette store Værk; han lagde Grundvolden til det; han foreflog det for Folket og forklarede dets Beskaffenhed; hvorledes det skulle bruges; hvorledes det skulle bestyrtes; og hvorledes det skulle gjores bestandigt og vedvarende i dets Natur for at fuldbyrde den Almægtiges Hensigt i at samle sine Udvælgte fra de fire Himmelens Vinde. Skal vi da, som den Høistes Hellige, komme her og ned sætte os i vores smukke Boliger, og paa vores Åbninge og Alvelodder og lade dette de sidste Dages store Værk vorde til Intet ved vor Skjedesløshed og Ligegyldighed? Nei Brodre! lad det ikke blive berettet i den evige Verdens Åbning, at vi vil gjøre saaledes, naar vore Brodre har udrafft deres Hænder for at hjælpe os til dette Sted. Lad ikke de Tideunder bringes til de evige Verdener, at vi ikke er villige til at gjøre mod vore Brodre i Aldspredelsen, hvad de har været villige at gjøre mod os, medens vi var i en adspredt Tilstand.

Jeg veed ikke hvad der mere kan siges end hvad andre Falere allerede have sagt

angaaende denne Gjenstand. Vor Præsident sagde, at han vilde være glad ved at have 6 Taler, hver 6 Timer lang, prædikede for Folket angaaende den Gjenstand, at de skulde gjøre deres Pligt mod

Andre med Hensyn til dette Fond. Og jeg har ingen Tvivl om, at han jo deri indsluttede enhver anden Pligt imellem Mand og Mand, saavidt det kunde blive gjort i et saa kort Tidsrum, thi 36 Timer vilde være aldeles utilstrækkeligt for en Mand til at fortælle Folket alle deres Pligter. Mange Folk tænke, at alle Menneskets Pligter er nedskrevne i Bibelen; denne Forestilling har mange af den sekerste Verden. De tænker at denne Bog indeholder alle Pligterne med Hensyn til Forholdene imellem Menneskene indbyrdes, og at det er en fuldkommen Troes- og Forholdsregel og tilstrækkelig til at styre dem i alle Handlinger imod hverandre og i alle deres Pligter imod Gud.

Lad mig sige Eder, at om en Mands Pligter (dersom han oplevede at blive gammel) var tydeligen skrevne og fortalte førend han blev født, vilde der udfordres et tykkere Bind end Bibelen til at indeholde dem alle; og naar vi betragter de Tusinder og Millioner af menneskelige Væsener, som er paa Jordens nu, og de Millioner, som er gange ned i deres Grave i de forbinalgne Tidsalder, vilde det være taabeligt at formode, at et saadant Bind kunde udpege alle deres Pligter, endog om de alle kunde være bleven fortalt ved Prophetiens Aand.

Pligterne for idag, for Exempel, om de skulde skrives, vilde udfordre omtrent een Side; og som enhver Dags Pligter vilde være forskellige, isølge Omstændighederne, vilde det udfordre 365 Sider i eet Aar, hvilket i 70 Aar vilde udgjøre henved 25,000 Sider, som maatte skrives for at udpege et enkelt Individets Pligter

mod hans Medmennesker. Troe dersor ikke at 6 Taler, enhver ikun 6 Timer lang, kunde tilkjendegive Eder det Hele af Eders Pligter imod hverandre under Lovet af Eders Liv.

Dette er Alarsagen, hvorfor Herren har besiddet et levende Præstedømme paa Jorden, hvorfor han har sendt ned den Helligaand fra Himmelten, hvorfor den indgaer i Menneskets Hjerte og inspicerer det med Kundstab og Undervisning angaaende dets egne og Andres Pligter, saa at der kan meddeles det Uge efter Uge, og fra en Forsamling til en anden, offentlig som privat, foran store Forsamlinger og i Familiekredsen, enhver Grundsatning og Pligt, som er nødvendig at vide; paa det at Mennesket med sin Familie, sine Hustruer og Børn, og Guds Kirke i det Hele kan belores ved den Helligaand — Trosteren, som leder ind i al Sandhed; det er denne Magt, som underviser Menneskene i Husende til alle deres Pligter.

Derfor maa ikke de Emigranter — de Hellige, som er kommen ind i dette Territorium i forrige Aar, saavelsom de, der er indkomne iaar, falde isøvn angaaende denne Gjenstand, men opvaagne fra en dyb Slummer. I veed hvad Parabelen siger om Guds Rige i de sidste Dage, sammenligne det med ti Tomfruer, som tog deres Lamper og gik ud for at møde Brudgommen. De var ikke adspredte iblandt Nationerne, men her tales om den samlede Menighed. Da, siger Jesus, „skal Himmeriges Rige ligues ved ti Tomfruer.“ Ikke det Rige han opbyggede i hans egne og hans Apostlers Dage, som vare med ham i Kjødet; men „da har Hensyn til hvad der var forhen talt i de foregaaende Vers angaaende hans anden Tilkomst i Himmelens Skyer i Magt og stor Hellighed. „Da skal Himmeriges Rige ligues

ved ti Tømferne, som tog deres Lamper, og gik ud fra Nationerne; nogle tog Olie i deres Lamper og nogle ikke, men lod deres Lamper gaae ud, idet de blot havde antændt deres Væger, men der manglede Olie til at underholde Flammen; og de alle slumrede og sov; men senere — henved Midnat, medens de alle laae i en sod Sovn — hørtes et Austrig, „see Brudgommen kommer, gaaer ud at møde ham,” hvilket vækkede dem Alle op.

Det vilde være meget bedre for os at opvaagne førend Midnatsraabet lyder i vores Dren. Vi forsamledes her og bragte Lamper med os, har vi forsynet dem med Olie? Gjor vi de Ting, som Gud fordrer af os? Gjor vi mod Andre som vi vil at Andre skal gjøre mod os under lignende Omstændigheder? Om J onster just bestemt at vide Eders Pligter mod Eders Medmennesker, giv Edcr selv altid dette Spørgsmaal: „Om jeg var i denne eller hin Mands eller Kvindes Stilling, hvorledes vilde jeg ønske, at de skulle handle imod mig?” Og hvadsom helst J vil have at Mennestene skulle gjøre mod Eder, det samme gjører J og mod dem.” Vi kan bestandig sige hvad vi bør gjøre under omstændende Omstændigheder og Stillinger; ved at sætte os selv ind i Andres Omstændigheder, kan vi see hvad vi vilde ønske, at de skulle gjøre for os under samme Omstændigheder og saaledes nedsinde hvad vi bør gjøre for dem i den Stilling.

Hvad er Herrens Hensigt at gjøre? Han er ifærds med at indføre en ny Uddeling; dog det er Evangelists Uddeling, det samme som alle andre Uddelinger; Evangeliet er indbefattet i denne nye Uddeling. Herren har i Sinde at gjøre mange Ting i denne Uddeling, som han ingenstede udførte i de forrige; og mange Ting, som var i de forrige, vil lejlighedsvis affastes i denne. Hvad skal affastes?

Mange Ting, som Jesus lært paa Bjerget, vil virkelig vorde affastede i denne nye Uddeling. En stor Mængde Lærdømme blev givne, passende for Folnets daværende Omstændigheder, saa at, naar de alle blive retfærdige, vil mange af hine Love og Forordninger, som gaves dem, medens de var i en usfuldkommen Tilstand, ophøre af sig selv; de vil ikke behøves; de er lig Stilladsen omkring et Bygverk, hvilken er uyttig saalænge det er under Arbeide, men tages bort, naar Bygningen er fuldført.

Der er sagt os en heel Deel om de Fattige i forrige Uddelinger, hvorledes der skulle forholdes med dem, og de Love, som blev givne til at ordne Uddelingen af Folkets Almisser til dem. Vil dette stedse blive tilfældet? Nei, thi den Tid vil komme, naar der ikke er nogen Fattig. Niemedet for denne sidste Uddeling er at gjøre Folket til eet, ligesom Faderen og Sonnen er eet, eller som Pagens Bog siger: „at gjøre dem lige i jordiske Ting, saa at de maa gjøres lige i himmelske Ting.”

Før at tilveiebringe dette Resultat og affasse Fattigdom og gjøre alt Folket rigt, har Herren indført Love og Negernter og Styrvare for at lære os vor Pligt, medens Fattigdom hersker i Verden. Om J tænker, at det er haardt til at tilbagebetale en vigtig og hæderlig Gjeld til det vedvarende Emigrationsfond, hvad vil J tænke, naar Guds rene Lov indføres og J opfordres af hans Lov til at udbetale enhver Skilling, J eier i Verden; ikke alene at udbetale Eders rigtige og hæderlige Gjeld til Emigrationsfonden, men ogsaa enhver Ting, J besiddes. Dersom J ikke kan handle retfærdigt i disse Småating, hvorledes kan det ventes at J vil opfylde Guds rene Lov — Helligsels: eller Oprofressloven (d. e. at hellige eller opoffre al sin Ejendom til

Herren, naar han fordrer det). Jeg siger Eder, at vi har at begynde med og trofast fuldføre disse mindre Ting. Men naar vi først er fødte i hans Rige, kan vi ikke gaae alene; vi er ikke i stand til at hoppe og springe og løbe omkring; derfor har han forordnet visse Hjælpemidler og Reguleringsformer og Love til at støre os medens vi er i en krybende Tilstand og stræbende efter at naae en mere fuldkommen Tingenes Orden. Det vedvarende Emigrationsfond er eet af disse Hjælpemidler, forordnet til at hjælpe os i vor ufuldkomne og svage Tilstand; naar Guds fuldkomne Lov efterhaanden træder i Kraft, kan disse Hjælpemidler undværes. Maar dette vil skee, veed jeg ikke, men jeg har en Forestilling om, at det ikke vil vorde forend vi vende tilbage til Jackson County; thi Herren har sagt os i en Aabenbaring, hvis Hovedindhold saaledes: „Lad disse Love, som jeg har givet angaaende mit Folk i Jackson County, blive fuldbyrdede efter Sions Forlossning.“

Herren har begyndt at forløse Zion. I maa ikke mene, at fordi I er langt affsides her i Utah, at I er udensor Omraadet af Herrens Virksomhed for Sions Forlossning, thi han har stede vedblevet at virke, siden vi fordreves fra det Land, for at bringe det i stand, og vi er blevne mere og mere af eet Hjerte og eet Sind, mere og mere villige til at lytte til Raad. I see nu iblandt dette Folk, at en meget forskjelligt Land giver sig tilkjende, end som for en ti, femten eller tyve Aar siden. Hvor færdige og beredvillige de i Altmindelighed er til at modtage Lovdomme og Raad af dem, som Gud har bestikket til at lære dem.

Vi kan see hvorledes Herren har bestyrt os som et Folk siden vi kom til dette Territorium, og hvorledes enhver Ting har virket til voit Bedste,

derved at vi adloeb deres Raad, som Gud har bestikket til vor Trost, Lyksalighed og Gabn, baade timeligen og aandeligen. Alt dette henslæter til Sions Forlossning; alt dette virker til dette store Maal. Maarsomhelst denne Kirkes Ejendomme skal helliges dertil, og de Hellige modtage deres Forvaltning, det vil Altsammen hensigte til at udføre det, som saa ofte er omtalt i ældre og nyere Aabenbaringer.

Det vedvarende Emigrationsfond er eet af de Hjælpemidler, indført for at lede os, indtil vi komme i en fuldkommen Tilstand; og naar vi komme dertil, vil alt være „Bedvarende Fond“ eller hvad Slags Navn af Fond vi behager at kalde det, thi Ejendommen vil i det Hele blive helliget til Herren ved en Overdragelse og Pagt, som ikke kan brydes; da kan Herrens Ejendere tage det Hele af Ejendommen og bruge det overensstemmende med Guds Sind og Willie, og det vil Altsammen være Bedvarende Fond, og Ejende Fond og Offentlig Bygnings Fond; thi dit vil just være det Slags Fond, som Herren skal forordne til at udføre ved hans Ejendere hvadsonhelst, der hensigter til Opfyldelsen af hans vise Raadslnsninger.

Lad os gaae frem og understøtte dette Fond, og tage fat paa simple Ting, om vi nogensinde vil vente at erholde de større. Vi havde en ubærket Prædiken i Formiddag angaaende praktiske Pligter; saadan har min Prædikemaade været, naar jeg har været inde omkring paa Missioner, undtagen paa min sidste, paa hvilken jeg var udsendt at prædike Læren om Fleerkoneriet. I alle mine Prædikener paa andre Missioner har jeg bestræbt mig for at være saa praktisk som mulig iblandt Folket, visende dem deres Hverdagspligter. Jeg har publiseret mange Flyveskrifter og Værker, og i de fleste af

dem har jeg publiseret Evangeliet's simple tydelige og lette Principer. Det er sandt, at jeg, i Besvarelsen af nogle Spørgsmaal, som er blevet fremsatte af Verden, har været nødt til at afvige i nogle af mine Publicationer fra den sævne og simple Gang, som jeg almindeligen har fulgt i mine Værker.

Før Exempel, Verden læser i de Alabenbaringer vi har modtaget, at der er flere Guder end eeu. Dette er noget, som ikke umiddelbart vedkommer os; men Modstanderne kommer alligevel op og strider imod os og hylder Samfundene med Fordomme mod Herrens Folk, fordi de bekjender at troe, ikke alene Læren om flere Hustruer, men ogsaa om flere Guder. Det er notwendigt at vise dem Grundene for vor Tro — de „Hvorledes“ og de „Hvorfor“ — og dette har jeg forsøgt at vise dem i nogle af mine sidste Publicationer; ikke fordi jeg havde mere Lys angaaende denne Gjenstand end mange Andre, men jeg bestræbte mig for at gjøre det til Gavn for Folket — for at vise dem hvorledes vi troe paa et Fleertal af Guder og dog ikke erkender een Gud. Jeg troer, at der ikke er een viis Gud; og jeg troer, at der er et uhyre Antal af Guder. Folk veed, at vi troe disse Lærdomme, og det er af den Alarsag at de publiserer imod os; og om vi ikke skulle fremlægge nogle Beviser til at opklare Sagen, vilde det ikke bidrage til at befæste Fordommene stærkere i deres Hjerter. Desnaquet var det altid behageligere for mig i alle mine Prædikenerude omkring, og i ethvert Skrift, jeg har givet ud at døxe ved Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, og den Hellig-aандs Gave ved Haandspæleggelse, og ved de sævne, simple, hverdagslige Pligter for de Hellige, idet jeg har viist

dem, hvad de bør gjøre for at faae evigt Liv i Guds Rige.

Saavidt som jeg har prædiket eller publiseret nede omkring i Verden, en Ting er vis, at jeg aldrig publiserede Noget, uden hvad jeg sikkert troede var sandt, hvor meget jeg end kan have taget Feil, og jeg har almindeligen bestræbt mig for at rive Folket saavel fra det streve Ord, som fra Fornuften, hvori det var sandt. Dette har været min almindelige Methode. Jeg kan have taget Feil i somme Principer; jeg vaastaaer ikke at være visere eller at have mere Forstand end mange Andre. Jeg er ikke kaldet med den samme Kaldelse som de, der præsider over den hele Kirke. Jeg kan ikke have saa stor Grad af Alabenbarelsestanden; men jeg har altid bestræbti mig for i alle mine Prædikener, og i mine Proclamationer og Publicationer, hvor jeg ikke kunde faae Lys ved Herrens Aland (eller ikke sit Lys; jeg vil ikke siige: kunde ikke; thi jeg troer, at det er et Privilegium for alle Eldste, Autoriteter og Medlemmer af Guds Kirke til at faae Lys ved Herrens Aland), men hvor jeg ikke sit Lys ved Herrens Aland, har jeg almindeligen været omhyggelig for at støtte alle de Lærdomme og Principer, jeg har fremsat, ved Fornuften, eller ved „Saaledes siger Herren“ i nogen ældre eller nyere Alabenbaring. Inden jeg har bekendtgjort nogen Lærdom, har jeg altid spurgt mig selv: „Kan denne Lærdom bevises ved given Alabenbaring eller ved Fornuften, eller kan den ikke?“ Om jeg fandt, at den kunde bevises, fremsatte jeg Lærdommen; men om jeg ikke fandt noget Bevis til at understøtte den, lagde jeg den tilsside; uagtet alt dette kan jeg have feilet; „thi at feile er menefstligt.“ Jeg føler mig taknemmelig til Gud idag, at jeg staar iblandt et stort og

godt Folk, som er villigt til at udøve den evige Sandheds og Retfærdigheds Grund-sætninger, og hine Hemmeligheder, om mangfoldige Guder og mangfoldige Ver-dener, er ogsaa gode paa sit Sted; Gud

har aabenbaret dem, og de er bestemte tilgode for os og til vor Undervisning, ellers vilde han aldrig have aabenbaret dem.

(Fortsættes.)

Tale af Præsident Brigham Young, holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

(Fortsat fra Pag. 140.)

Jeg raader Eder endvidere til at standse og betænke, hvad I gjør, førend I begaaer nogle flere Snader, — førend I giver Rum for Eders Begjærligheder. Det begjærlige Sindelag, naar det er utsiolet, eller Menneskeenes onde Tilboelsigheder, er Alarsagen til, at de synde saa meget. Herren tillader Djævelen at indvirke paa og friste hans Folk. Den egen-kjærlige Billie, paavirket af Satans Magt, er den sterkeste Stræng, som vibrerer igjen-nem det menneskelige System. Dette er bleven stadfestet tusinde Gauge. Mennesker have opoffret deres Venge, deres Helbred, deres gode Navn, deres Venner, og have brudt ethvert dyrebart Baand for at tilfredsstille deres Billies Tilboelsigheder. Tæmmer dette, legger Baand paa Eders Tunge, og siden haver Herredomme over Eders Følser, at de ikke underkaste sig Kjødets Billie, men den Helligaand; og beslutter i Eders Sind, at Eders Billie og Menig skal ikke være nogen anden end hvad Guds Aaland byder Eder, og I vil da ikke gaae hen at synde mere.

Mange af de Brodre, som har aufsært Compagnier under denne Indvandrings-tid, er førstede blant de Førsamlede. Jeg vil fortælle en Historie, som I neppe vil troe. For det Første vil jeg bemærke,

at det har været meget almindeligt for de Compagnier, som reiser over Sletterne, at stikke Bud til denne Stad for at faae Mundforraad sendt ud til dem. Igjen, mange af de Nykomne have lidt af Mand-gel paa Føde paa Sletterne. Vilde I have lidt, som I gjorde, om I havde besiddet den Erfaring, som I nu har. Nei, svaret I; nei, siger denne Fader og hin Moder, og denne Mand, som forte frem et Compagni. Havde vi havt den Erfaring vi nu har, naar vi forlod Missouri Floden, da kunde vi have kommet igjen-nem uden at Nogen vilde have lidt Mand-gel paa Føde, og vi kunde havt mindre Tab paa vort Øveæg. — Denne Erfaring er god for Eder. Det hjælper Eder til at lære det menneskelige Livs Læctier, thi Herren ønsker, at hans Folk skal forstaae det Hele af det; at de skal forstaae Lyset og Mørket, Høiden og Dybden, Længden og Bredden af ethvert Principi, som ligger indenfor Omraadet af den menneskelige Ofsattelsesevne.

Nu til den haarde Tale. Br. David Wilkins Compagni, Joseph Youngs, John Browns og andre Compagnier havde mere Proviant for deres Reise, da de forlod Missouri Floden, ja et større Forraad, end de første Emigranter havde, som tog afsted for at komme til denne

Dal, ikke vidende hvorhen de gik, forende med dem deres Agerdyrkning og redskaber til et Land, hvor de ikke kunde erholde noget til at underholde Livet, indtil de havde avlet det fra Jorden. Da I begyndte Reisen til dette Sted, havde I mere Proviant, forholdsvis til Eders Antal, end de første Pioneer Compagnier, som kom her for ~~se~~ Aar siden. — Vil I troe denne Vaastrand? Jeg kan bevise den. Her er Hundrede, som kan bekræfte Sandheden af denne Angivelse. Og I klager over Lidelse; hvis I lider, saa kommer det af Mangel paa Erfaring. Dette er et sikkert Bewiis for Eder, at dersom Herren ikke lod os komme ind i disse Vaanseligheder, og sorte os ind i disse Provælser, kunde vi ikke vide Maaden, hvorpaa vi skal blive forherligede og kronede i hans Nærværelse. Dersom disse Compagnier skulle gjentage Touren over Sletterne, vilde de have fuldt op og Noget at spare til at fodde de Fattige, og optage de Lamme, de Halte og de Blinde underveis og bringe dem til Zion, og endda have et Overstud. Er I at laste? Nei. Dersom I skulle lastes for nogen Ting, vilde det være for Eders Klynken imod Guds Forsyn, istedenfor at føle Eder taknemmelige for den Kundstab og Oplysning, Herren har givet Eder i den vundne Erfaring. Naar I kommer igjen i en lignende Stilling, kan I frelse Eder selv og dem, som er i Selskab med Eder. Eders Erfaring er mere værdt for Eder end Guld.

Br. Kimball henvistte til Sions Leir, da den drog til Missouri. Da jeg vendte tilbage fra den Mission til Kirtland,

sagde en Broder til mig: „Broder Brigham, hvad har De vundet ved denne Reise.“ Jeg svarede, just hvad vi gik for; men jeg vilde ikke bortbytte den Kundstab, jeg har modtaget i den Tid for det hele Geanga Land, thi Ejendom og Gruber af Rigdom kan ikke sammenlignes med Kundstabs Værd. Spørg de Brodre og Søstre, som have gjennemgaaet Oprin af Bedrøvelse og Lidelse i flere Aar i denne Kirke, hvad de vilde tage i Bytte for deres Erfaring og blive stillede tilbage, hvor de var (om det var muligt). Jeg formoder, at de vilde svare Eder, at den hele Verdens Vælde, Ere og Rigdomme kunde ikke kjøbe den Kundstab, de havde erholdt, om de end kunde tusse den bort.

Brodre! værer tilfredse, og om I har Provælser, og maa erfare haarde Tider, lører at erkjende Herren i det Aft. Han styrer denne Verdens Alsliggender og vil gjøre det, indtil han regerer som de Helliges Konge. Sløret, som er over dette Folk, er blevet tyndere; maa de være trofaste indtil de kan sonderrive det, og see Herrens Haand og hans Virken iblandt Folket med opladte Nine, ufordunklede af Uvidenhedens Stør og prise Herrens Navn.

Brodre og Søstre! Med den Ret og Frihed, Præstedømmet giver mig, jeg velsigner Eder i Herrens Navn, og siger: vær velsignede! Disse er mine Højeller for de Sidste Dages Hellige og for den hele Menneskeslagt, dersom de vilde modtage mine Velsignelser i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Som vi sidst bemærkede, at vi efterhaanden vilde indføre det Nyttige og Værende fra afvigte October Conference i Saltsjøstaden, har vi i dette Nummer indført en Tale af Eldste Orson Pratt, der hovedsageligen omhandler det vedvarende Emigrationsfond. Vi beder de Hellige at læse, overveie og blive overbeviste om den praktiske Nytte af dette — efter Herrens Anordning oprettede Fond; denne herlige Institution — der skal befordre Israels Indsamling i disse sidste Dage. Lægger Mærke til Herrens Ejeneres Nidkjærhed for denne Sag i Zion; overveier de store Opoffræser Herrens Folk har gjort og gører for at berede et Hjem for de Hellige i Udspredelsen og faae dem indsamlede til Bjergenes Dale inden Herrens Brede skal udgådes over de Ugudelige. Dette bør være en Opmuntring for Kirken i Udspredelsen at esterligne dette folgeverdige Erempel, hvilket kan og bør efterfolges af enhver Hellig, rig eller fattig, som med levende Tro omfatter saavel sin egen som Andres Frelse og Befrielse. Ingen Hellig forestille sig, at han er for fattig til at give til Emigrationsfondet, eller at hans ringe Gave ikke vil miste noget. En saadan Ansættelse er feilagtig; den ringeste Skjærv vil bidrage til Forøgelsen af det vorende Fond; „mange Bække smaa danner en stor Åa;” og den fattige Hellige, der saaledes giver hvad han kan eller formaaer, forlæroeder sin egen Udfrielse af Babylon. Det glæder os at de Hellige allerede for en Deel har begyndt at begræbe denne Sandhed og vise det i Gjerningen; vedbliver, og Herren vil velsigne Eder, Guds Folk vil indsamles og Zion vorde stærkt ved Eders forenede Bestrebelser og hendes Forløsning væastlydes og Arven beredes for de Hellige, Ydmige, Trofaste, Røne og Saagtmodige, der til sidst vil „arve Jordens.”

Emigration; (fra „the Millenial Star“). Skibet „James Nesmith“, Capt. Mills, afaailede fra Liverpool den 7de Januar sidstleden, og satte i Søen for New Orleans den samme Aften med 441 Sjæle af de Hellige ombord, under Anførelse af Eldste P. O. Hansen, alle fra Skandinavien paa een nær. Eldste Hansen vender nu tilbage fra en Mission, der har varet omrent fem Aar, i hvilken Tid han har bidraget Sit til Kirkens Grundlæggelse i Skandinavien ved uafbrudt Flid fra dens Begyndelse, hvilket har vundet ham en Plads i de Helliges Hjerter og en udmarket Belønnung i Guds Rige.

Den 17de Januar afaailede Clipper-skibet Charles Buck, Capt. Smalley, til New Orleans med 403 Sjæle af de Hellige ombord, hvoriblandt var Resten af den skandinaviske Emigration, under Ledelse af Eldste Erik G. M. Hogan, og Resten af de britiske Hellige, udstivede fra „Helios,” det Hele under Bestyrelse af Eldste Richard Ballantyne, som nyligen ankom til England fra Missionen i Hindostan.

Vi har modtaget et Brev fra Eldste Ballantyne, dateret „Skibet Charles Buck den 17de Januar Kl. 11 Efterm.“ fra hvilket vi erfarer, at Skibet da var

bugseret ud i Søen og havde lettet Ankter fire Timer isforveien. Veiret var klart og mildt og Vinden gunstig. De Hellige var i en god Sindstemning og synedde sig over at være saaledes velsignede efter deres kjedelige Tilbageholden.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

(Fortsat fra Side 125.)

Derefter sat Præsidenten for Bornholms Konference Chr. Larsen Ordet, Han yttrede i et livligt Foredrag sin Glæde og Taknemmelighed til Gud fordi han kunde fremstaae og bevidne at Tilstanden raa Bornholm var god; Herrens Ejendom, som arbeidede der og den største Part af de Hellige, vare trofaste; de havde ikke saamegen Forfolgelse som forhen af de Udenforstaende, idet Herrens Land sit alt mere og mere Magt over Modstanden saavel den, der kom fra Folket som den der kom fra Religiouslærere, der ved kunstig Tale og løgnagtige Historier søgte at modarbeide Lyset og Guds Rige, som desnaagtigt strider frem og han haabede at mange Sjæle der vilde blive frelste. Skrifsterne, der udkommer, læses med Iver af de Hellige til stor Velcrelse for dem. Han havde det bedste Haab om Missionen i det Hele.

Præsident Van Cott gjorde dervaa nogle Bemærkninger: At det var godt og nødvendigt baade for Herrens Ejendom og de Hellige at prøves saavel i Trængsler som af denne Verdens Vise, for at erfare om de vil være taalmodige, udholdende og trofaste samt gaae frem i Tro og gjøre Herrens Willie, følgende vore endnu levende Forbilleders Templer, nemlig Brødrene Brigham, Kimball, de Tolson osv., erindrende hvorledes de gik ud i Begyndelsen uden Penge, uden verdslig

Viisdom, forladende Familie og alle Ting for Herrens Skyld, som velsignede dem, bevarede dem, og undrustede dem med alle Fornødenheder, aandelige og timelige, saa at de nu besidder stor Erfaring, Viisdom og Kunstab, som langt overgaaeer denne Verdens Viisdom, fordi deres erfarenhet dem af Gud ved hans Aands Paavirkning formedelst deres Lydighed, Trofasthed og Ydmighed til at udføre hans hellige Befalinger. Den Ejener, som, naar Herren falder, vil forlade alle Ting for hans Skyld, vil mangfoldig blive velsignet og belønnet; men den Ejener derimod, der elsker Gaverne, Familie og de jordiske Ting, saa høit, at han ikke vil forsage dem for Giverens Skyld, vil aldrig vorde velsignet og kan aldrig blive bestaaende.

Eldste Erickson blev derefter opfordret at yttre sine Folesser om de Steder i Sverrig, hvor han havde arbeidet. Han forklarede at han havde udstaet megen Trængsel og Forfolgelse saavel af Folket som af Præster og Øvrighederne. Sverrig var et haardt Land, fordi man der ikke har Frihed til at dyrke Gud overeensstemmende med hans Evangelium, men uagtet den store Evang, der herskede, begyndte flere i Sverrigs mellemste Brovindser at annamme Troen og interessere sig for vore Skrifter, saa at i Skaraborgs Län var flere døbte, ligesom ogsaa

een i Stockholm. Udsigterne var ester Omstændighederne taalselige, og Eldste med friske Alauds- og Legemskræfter haabede han vilde kunde udrette meget Godt paa den allerede aabnede Mark; han folte sig for Tiden noget svag i sit Legeme paa Grund af Alstrøengelserne i Missionen, men haabede at Herren vilde styrke ham saa at han kunde arbeide paa et andet Sted, om det forundtes ham, og hvortil han var villig. — Formiddagsmødet sluttet med Bon.

Eftermiddagsmødet aabnet Kl. 1½ med Bon. Præsident Van Cott bemærkede, at paa Grund af den lange Frastad og Dampskibsfartens Øphør var Præsidenten for den norske Mission Eldste Petersen forhindret fra at møde, saa meget mere som han var saa langt fjernet paa Mission i Norge, nemlig i Stavanger, at Indkaldelsen ikke havde naaet ham, fordi han havde forladt nævnte By for at reise til Christiania. Forudseende dette var Eldste C. Christensen opfordret at sende en skriftlig Rapport i Præsidentens Fra-værelse, hvilket han havde esterkommet, Eldste C. Widerborg opfordredes til at oplyse samme; dens omstændige Indhold lod: at Tilstaaden i Norges Mission, uagtet Lovenes Haardhed, var god og forhaabningsfuld, om der end ikke synes at gaae saa fort frem i de først organiserede Menigheder, var der dog organiseret en un Green i Christiania, der fortiden talte 50 Medlemmer; ligeledes en mindre i Drammen. I Stavanger, hvor Eldste K. Petersen havde arbeidet en Tid, var ogsaa aabnet Indgang og en Green etableret, idet 6 var efter de sidste Esterretninger døbte og Eldste C. Dorius var kaldet til at arbeide dersteds. Brevstyreren og Eldste F. Dorius arbeidede fortiden i Christiania og Omegn, samt Eldste Mathias Olsen i Drammen. Herrens Ejendere blive engang imellem

fængslede og trakterede med Vand og Brød, fordi de prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; men de tage med Glæde imod dette Traktament, der forøges for hver Gang de anklages, og gaaer ud igjen at forkynge Frelsens Evangelium, taknemmelige fordi de er agtet værdige at lide nogen Trængsel for Christi Skyld. De nærmeste Hellige er trofaste og Folket i Allmindelighed vilde gjerne høre Vidnesbyrdet, dersom der var fuldkommen Religionsfrihed. Som paa alle andre Steder er Religionslærerne de værste til at modsette sig Sandheden, og som de ikke selv kan hæmme den, tager de Politi og Fængsel tilhjælp, men det vil lidet nytte; Sandheden og Herrrens Land er stærkere end denne Verdens Herrer, men maa have Tid for at gjennemtrænge Mørket og gjøre sig gjeldende.

Den statistiske Rapport for den hele Mission oplæstes og findes anført i Stjernen Nr. 8.

Præsident Van Cott opstod og gjorde nogle Bemærkninger, iblandt andet at det laae paa hans Sind at Sverrig burde dels for Tiden i tvende Conferencer, og at der skulde organiseres een for det mellemste Sverrig, indbefattende Stockholm, i denne Anledning ønskede han at høre Eldste Nielsens og Eldste Namons ons Følesler.

Førstnævnte fremstod og bevidnede sin overensstemmende Føleslse og Anførelse med Præsidentens Førslag, da det i Eet og Alt vilde fremme Missionens Sag i Sverrig, eftersom det var for meget for een Conferencepræsident at overtage, der havde fuldkommen nok med den sydlige Deel af Sverrig; ønskede at Herren vilde opreiße trofaste og nidskjære Brødre, der kunde arbeide i hans Fødeland til Sandheden Udbredelse til Frelse for Mange.

Eldste Namanson istemmende ogsaa

Mødvendigheden og Vigtigheden af Oprættelsen af den omtalte Conference, og at Stockholm indebefattedes i samme, fra hvilket Sted der var ugentlig Dampstibbsforbindelse med Landets mellemste Provindser formedelst Canalen og Indsøerne, saavelsom med de nordlige Provindser, og man altsaa fra dette Sted kunde sætte sig i Forbindelse med de Egne, hvor Evangeliet ved Guds Bistand og hans Ejernes Trofast og Udholdenhed vilde plantes. Han glædede sig over den synlige Velsignelse og Tilvært af Guds Rige i hele Skandinavien og over Præsident Van Cotts velordnede og vise Bestyrelse, veiledet ved Herrens Aaland; han ønskede at Guds Rige eller Kirke, bestyret paa denne Maade vilde vinde Fremgang; han ansaae Præsidenten som en Fader for sine Børn, der vilde tage sig af deres Far, raade og veilede dem saavel i aandelige som timelige Anliggender; saadan ansaae han den Regjering, Gud havde overdraget sine Ejere at føre paa Jordens, og som atter skal bringe Menneskenes tilbage til Lydighed under Guds Love, og de deraf følgende Velsignelser for dette Liv som nu er og for det Tilkommende. Det glædede ham, at det var ham tilladt at uttale sine Følelser iblandt sine Brødre af Præstedømmet; fremstillede hvor vigtigt det var, at vi altid ihukom vores Pligters Opfyldelse og det vigtige Hverv, der var os paalagt; at Herrens Ejere i Ædomyghed, men i fast Tillid til Guds Hjælp stedse burde bevare og haandhæve deres Verdighed med Frimodighed og uden Frygt ligeoverfor Verden, og ved Lære og Exempel bevidne at Herren har sendt dem til at forkynde Frelsens Evangelium for denne Slægt til Untagelse eller Forkastelse. Det kunde synes haardt for Herrens Ejere i Lande som Sverrig, hvor Vold og Evang underkuer Menneskenes Troesfridhed, og hvor Sandhedens

Forkydere bliver ilde medhandlede, men hvor megen Velsignelse stifter ikke og grundlægger ikke en Herrens Ejener for kommende Slægter, naar han i Taalmeldighed og Tro udholder alle Ting for Jesu Skyld; til sidst vil Hjenderne bestemmes og Guds Rige seire. Efterat han havde uttalt sine Følelser i andre Ting, Missionen vedkommende, saavelsom formonet og opmuntrer Brødrene til selv at opfylde deres Pligter og formane dem, de er satte til at vaage over til det samme, ønskede han Herrens Velsignelse at hvile over hans Folk.

Præsident Van Cott udtrykte sin Tilsfredshed med Br. Alamaasons Foredrag; bekræftede at om Herrens Ejere og hans Børn opfylde deres Pligter og vandrede efter hans Befalinger, vilde hans Velsignelse ingenlunde udeblive, hverken for dem eller deres Familier; yttrede den Formening, at naar den skandinaviske Mission bliver saa gammel som den britiske nu er, vilde den forholdsvis værlige saa stor.

Sluttet til næste Dag Kl. 10 Form. med Bon af Eldste Olsen.

Den 30te Decbr. aabnedes Raadet til den bestemte Tid med Bon af Eldste C. Widerborg; hvorefter Præsident Van Cott gav Tiden til Brødrene at uttale deres Følelser; hvilket skete og der fremlagdes Manigt og Meget til Nutte og Velcrelse. — Præsidenten gav de præsiderende Eldste Instrucre angaaende Bogvæsenet og den Orden han i saa Henseende ønskede indført, saa at Contoirforetningerne kunde udfores med Noiagtighed og Lethed og en ligeartet Orden indføres i den hele Mission saavel i denne som i andre Henseender, navnlig i Emigrationsforretningerne, i hvilken Hensigt Schemaer uddeltes til Nettetnuor; fremstillede Vigtigheden af at Brødre og Søstre og deres Familier austaffer sig og

holder Skrifterne til Oplysning og Besørelse for dem selv og Esterkommerne; ligeledes at anvende deres Indflydelse til at udspredre Guds Ord iblandt Menneskene i Alsmindelighed, at Lyst og Kjærlighed til at tjene Herren kunde opvækkes hos dem.

Præsidenten bifaldt fuldkommen, hvad Eldste Liljenqvist havde gjort opmærksom paa, nemlig at Københavns Menighed havde haft store Ærder at bære paa ligefra Begyndelsen, og at det var billigt og rigtigt at de øvrige Conferencer i Missionen indsendte nogen hjælp til denne Menighed, hvortil de havde Frihed; og Præsidenten kunde garantere for at Eldste Olsen vilde gjøre den meest hensigtsmæssige og nyttige Anvendelse af Gaverne; det glædede ham tillige at dette havde fundet Gjenklang hos de øvrige Conferencepræsidenter, der havde lovet at understøtte dette Anliggende ved deres Indflydelse.

I Eftermiddagsmødet, der aabnedes Kl. 1½ med Bon, foreslog Præs. Van Cott at Sverrig deles i tv Conferencer, og at den nyoprettendes kaldes Stockholms Conference, begyndende med Calmar Green og indebefattende det mellemste Sverrig tilligemed Hovedstaden; assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Det bemærkedes at Grænsen norden for Stockholm kunde udvides for Nærvarende saa langt som Herren behagede at aabne Veien.

Præsidenten foreslog endvidere at Eldste Jensen gaaer til Stockholm og overtager Bestyrelsen af denne Conference; assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Opsordret af Præsidenten fremstod Eldste Almannson og foreslog Kirkens Authoriteter, (Præsidentskabet i Zion; de Tolv, Præstedommets Dvorummer, Eldste Fr. D. Richards som Præsident i Europa, og Eldste J. Van Cott som Præsident for Skandinavien) til Unerkjendelse og Opholdelse; assisteret og eenstemmigen vedtaget. Talte siden til Besørelse og Opmuntning.

Præsidenten foreslog at Broder Moller ordineres til Eldste og gaaer til Fredericia Conference paa Mission under Eldste Jørgensens Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget og Ordinationen udførtes.

Efterat nogle andre Brødre var given Lejlighed at tale og Raadets Forhandlinger vare afsluttede, velsignede Præsidenten Forsamlingen; folte Glæde over hvad der var blevet udrettet; nærede det visse Haab at Herrens Værk — ved hans Uands Bistand — vilde gaae stærkt frem i Skandinavien, hvor der var aabnet en viid Dør for Evangeliet; opmuntrede og formanede Brødrene af Præstedommets til Trofasthed i Jesu Sag; og paalagde dem at hilse alle de Hellige.

Generalraadet sluttedes med Bon af Eldste Almannson.

Lærdomme af Propheten Joseph Smith,

uddragne af hans Historie for 1839.

(Af Deseret News, d. 27. April 1854.)

Torsdag den 27de Juni:

Denne Gang belært jeg Brødrene i

en længere Tale angaaende følgende Gjenstande:

Tro kommer ved Hørelsen af Guds Ord formedelst Guds Ejeneres Vidnesbyrd; dette Vidnesbyrd er stedse ledsgaget af Prophetiens og Abenbarelsens Vand.

Om vendelse er en Ting, som ikke kan spøges dagligen med. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke det, som er behageligt for Guds Yashu.

Daab er en hellig Handling, som forbereder Modtagelsen af den Helligaand; den er Kanalen og Noglen ved hvilken den Helligaand vil vorde administreret.

Den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse kan ikke modtages formedelst Hjælpemiddelet af noget andet Princip end Retfærdigheden (Matth. 3, 13—17.; Ap. Gr. 2, 38.); thi om Betingelserne ikke opfyldes, er den til ingen Nutte, men unddrages.

Tungemaalsgaven var givne for at kunne prædike iblandt dem, hvis Sprog ikke forstaaes, som paa Vintsedagen osv., og det er ikke nødvendigt at Tungemaalsgaven læres Kirken særskilt; thi en Mand, som har den Helligaand, kan tale om Gud saavel i sit eget Tungemaal, som i et andet; thi Troen kommer ikke ved Tegn, men ved Hørelsen af Guds Ord.

Læren om de Øsdes Opstandelse og Ewig Dom er nødvendig at prædike iblandt de første Principer af Jesu Evangelium.

Læren om Udvælgelsen. Paulus formaner os til at gjøre vor Kaldelse og Udvælgelse sikker. Dette er den beseglende Magt talt om af Paulus paa andre Steder. (See Ephes. 1 C. 13—14 B.) „Paa hvem I ogsaa haabede, efter at I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørselses Evangelium, i hvem I ogsaa, efter at I troede, blev beseglede med Forsættelsens hellige Vand, hvilken er os Pant paa vor Aarv indtil den kjochte

Giendom forløses; at vi kan være beseglede indtil Hvorløsingens Dag. Dette Princip bør læres (paa dets rette Sted), thi Gud har ikke aabenbaret noget til Joseph, uden hvad han vil bekjendtgøre for de Tolv; og endog den Mindste af de Hellige kan vide alle Ting saa snart han er stand til at bære dem; thi Dagen maa komme, naar intet Menneske behøver at sige til sin Næste: Kjend Herren; thi alle (som blive igjen) skal kjende ham fra den Mindste til den Største. Hvorledes skal dette ske? Det skal ske ved denne beseglende Magt, og ved den anden Troster eller Talsmand, som er talt om, hvilken vil give sig tilhængende ved Abenbaring. Der er talt om twende Trostere eller Talsmænd. Den ene er den samme Helligaand, som blev given paa Vintsedagen og som alle Hellige modtage efter Tro, Omvendelse og Daab. Denne første Troster eller Helligaand har ingen anden Virkning end at meddele et klart Lys. Dens Kraft bestaaer mere i at udvide Sindet, oplyse Vorstanden og forsyne Aanden med Kunckel for det nærværende Behov hos en Mand, som er af Abrahams virkelige Sæd, end hos en Hedning, om den end ikke har halvt saa megen synlig Virkning paa Legemet; thi naar den Helligaand falder paa Nogen af den virkelige Sæd af Abraham, er den mild og klar, og hans hele Sjæl og Legeme er ikke vaavirket af Oplysningens rene Vand, medens den Helligaands Virkning paa en Hedning er at udrense det gamle Blod og gjøre ham til Abrahams virkelige Sæd. Den Mand, som af Naturen intet Blod har, af Abrahams, maa faae et nyt Blæs ved den Helligaand. — Et saadant Tilfælde kan der være mere kraftig Virkning paa Legemet, endog synlig for Diet, end paa en Israelit, fordi Israeliten fra Begyndelsen maatte

være langt forud for Hedningen i reen Kundstab.

Den anden Troster eller Talsmand, som er omtalt, er en Gjenstand af stor Interesse og maaslee forstaet af saa af denne Stægt. Efter at en Person har Tro paa Christum, omvender sig fra sine Synder, og er dobt til sine Synders Forladelse og modtager den Helligaand (ved Haandspaalæggelse) hvilket er den første Troster eller Talsmand, saa maa han vedblive at ydmyge sig selv for Gud, hungrende og torstende efter Retfærdighed og leve ved ethvert Ord fra Gud, og Herren vil snart sige til ham: Son! Du skal blive ophojet osv. Naar Herren har tilstrækkeligen prøvet Nogen og finder at han er bestemt paa at tjene ham under alle Omstændigheder, da vil den samme saae sin Kaldelse og Udvælgelse gjort sikker; da vil det blive hans Privilegium at modtage den anden Troster, hvilken Herren har lovet de Hellige, som ansort er i Johanneshannes Vidnesbyrd i det 14de Capitel fra det 12te til 27de Vers.

Læg Mærke til det 16, 17, 18, 21 og 23 Vers: (16de V.) "Og jeg vil bede Faderen og han skal give Eder en anden Troster (Talsmand), at han maa blive hos Eder for stedse, (17de V.) nemlig den Sandhedens Aland, som Verden ikke kan modtage, thi den seer ham ikke, kjenner ham heller ikke; men I kjenner ham, thi han boer hos Eder, og skal være i Eder; (18 V.) Jeg vil ikke lade Eder uden Troster, jeg vil komme til Eder. (21de V.) Den, som havør mine Besatninger og holder dem, han er den, som mig elsker; og den, som mig elsker, skal blive elsket af min Fader, og jeg vil elsker ham og aabenbare mig selv for ham. (22de V.) Om Nogen elsker mig, han vil holde mine Ord, og min Fader vil

elske ham, og vi vil komme og fæste Bolig hos ham.

Nu, hvem er denne anden Troster? Det er hverken meer eller mindre end den Herre Jesus Christus selv; og dette er Summen og Hovedindholdet af den hele Sag, at naar Nogen erholder denne sidste Troster, vil Jesu Christi Person besøge ham, eller visse sig for ham fra Tid til anden, og han vil endog aabenbare Faderen for ham, og de vil fæste Bolig hos ham, og Himmelens Syner vil aabnes ham, og Herren vil lære ham Alsigt til Alsigt, og han kan have en fuldkommen Kundstab om Guds Riges Hemmeligheder; og saadan er den Stilling og det Standpunkt, som de Hellige fordrum opnaaede, da de havde saadanne hellige Syner, som Esaias, Ezeziel, Johannes paa Den. Patmos, Paulus i de tre Himle, og alle de Hellige, som stod i Forbindelse med den Første fødtes Kirke og almindelige Forsamling.

Alabenbaresaanden er i Forbindelse med disse Velsignelser. Et Menneske kan drage Fordeel af de første Fornemmelser af Alabenbaresaanden; for Ex., naar I foler det rene Lys gjen nemstomme Eder, kan det give Eder pludselige Indsyndelser eller Aluelser, som, naar I lægger Mærke dertil, kan findes at gaae i Opfyldelse samme Dag eller snart; det er, de Ting, som var fremstillet i Eders Sind ved Guds Aland, vil komme til at skee; og ved saaledes at erfare Guds Aland og forstaet den, kan I vore i Alabenbaressens Princip, indtil I blive fuldkomne i Christo Jesu.

En Evangelist er en Patriark, ja den ældste Mand af Josephs Blod eller af Abrahams Sæd. Hvoromhelst Christi Kirke er grundlagt paa Jorden, burde der være en Patriark til Gavn for

de Helliges Aftkom, saaledes som det var med Jacob, idet han gav sin patriarchaliske Besignelse til sine Sønner osv.

Den 2den Juli, om Eftermiddagen —

Talte til Brødrene af Præstedømmet og gav dem megen Undervisning, sigtende til, at de skulle vakte dem for Selvgodhed, Selvretfærdighed og Selvroes; bevarde mange Gjenstande af Vigtighed og Verdi for alle, som ønske at vandre ydmygt for Herren; formaned dem især at iagttagte Kjærlighed, Viisdom og Broderselskab med indbyrdes Kjærlighed i alle Ting og under alle Omstændigheder.

Formaningerne ansøres her i Korthed som følger:

Euhver udøve Varmhjertighedsprincipet og være rede til at tilgive vor Broder ved det første Tegn paa Fortrydelse og Beden om Forladelse; og om vi endog

skulde tilgive vor Broder, eller endog vor Fjende, inden de fortryder eller beder om Tilgivelse, saa vilde vor himmelstie Fader være ligesaa barmhjertig mod os.

Ligeledes maa de Tolv og alle Hellige være villige til at bekjende alle deres Synder og ikke tilbageholde Noget; og de Tolv maa være ydmyge og ikke blive opvhiede, vakte sig for Stolthed, og ikke soge at udmarke sig paa hinandens Bekostning, men fremme fælles Besættelse og bede for hinanden, ogære vor Broder eller tale hæderlig om hans Navn, og ikke bagtale eller opæde ham. Hvorfor vil ikke Mennesket lære Viisdom ved Formaning i denne sidste Verdensalder, da vi har en saadan Masse af Vidner og Eemplarer for os, og ikke blive nødte til at lære ved sorgelig Erfaring euhver Ting vi veed?

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste Februar.

A. P. Crane	16	Ncl.	"	Mt.	"	St.
Dito	21	—	"	—	"	—
Summa	37	—	"	—	"	—

Innehold.

Side.	Side.
Tale af Orson Pratt	145.
Tale af B. Young (sluttet)	151.
Bemærk. om Emigrationsfondet	153.
Notits om Emigrationen	153.
Generalraadets Forhandl. (sluttet)	154.
Lærdomme af Proph. J. Smith	157.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoiret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postkontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Dordig.